

Den mand er farlig...

Uforudsigelig, grænsebrydende, flabet og følsom. **Kim Bodnia** kan spille det hele på teater og film, men det er også manden selv. Han er lige så vild med at gå og passe barn på landet, som han er med at mærke storbyens sus. Nu er han aktuell i en ny dansk film i rollen som cool narkopusher.

– Sådan som jeg er, så kender jeg selvfølgelig det miljø. Jeg er ikke tilskuer hele tiden, siger han.

„Hvad skal jeg tage på? Jeans eller kjole?“

Tåbeligt spørgsmål fra journalist til interview-offer, men det kan forklares. En kollega, der interviewede Kim Bodnia for nogle år siden, da han spillede Don Juan på Dr. Dante, blev bortført til en nordsjællandsk terrasse, hvor han serverede kirsebær og champagne i sølvkandelabrenes skær på hvid damask overstrøet med roser.

Fortsættes næste side

AF HELLE OSTERGAARD. FOTO: MIKLOS SZABO

Fortsat fra forrige side

Da han var den sindssyge massemander i „American Psycho“, også på Dante, og skulle interviewes af Euroman, lod han sig møde på et checket hotelværelse og var lige så urovækkende kold og stirrende som stykkets figur.

Og denne gang, hvor anledningen er hans store titelrolle i filmen „Pusher“ (premiere om en uge, se omtalen på Kort om ALT side 10-14), har han meddelt, at vi skal i byen og spise – „og det skal jeg nok finde ud af, bare sig, hvor jeg kan hente dig“.

Nå, tænker man. Styr på det. Han diskner vel ikke op med en bane coke, men vi skal nok ned i Istedgade-kvarteret blandt ludere og lommetyve, hvor „Pusher“ foregår. Sådan et rigtig dejlig betændt sted, hvor det ikke er helt lige meget, hvilke signaler man udsender. Så, bare for at fiske lidt: Jeans eller kjole?

„Øh, det ved jeg ikke,“ siger Bodnia i telefonen. „Det du selv helst vil.“

„Jamen, jeg har en fornemmelse af, at vi skal på Vesterbro. Spunk Bar, måske. Skal vi det?“

„Nej, dét gider vi ikke. Vi skal et skønt sted hen, og vi skal have noget rigtig godt at spise. Du kan godt glæde dig.“
Kjole, altså.

Kl. 20.15 svinger Kim Bodnia Mazda'en op foran éns dør og næste begavede spørgsmål:

– Nå, hva' så?

Det er pusheren Franks uafsladelige indgangsreplik, så hva' så, Bodnia?

– Se, jeg har taget Radovan med, siger han. Ved siden af ham står et imponerende brød, Slavko Labovic, i det civile liv tolk og sikkerhedsvagt og et af fil-

anspændt med de her spørgsmål-svar, spørgsmål-svar, og så kan vi lige så godt få noget godt at spise: Nå, det blev et dårligt interview, men det var noget dejlig mad! Ha. Så har man da fået det ud af det.

Æder sig ind på folk

Det får vi. Tapas, thai-suppe, jambalaya, kokosis, god vin. Samt en lettere uregerlig samtale. Kim Bodnias karisma fylder – selv tjeneren suges til af den og får øjeblikkelig trang til at fortælle ham sin halve livshistorie.

Det har Bodnia det fint med. Det kan godt være, han ikke kan li' interviews, men han elsker at snakke. At komme tæt på folk. Og at spise. Det var også sådan, han arbejdede sig ind på de andre medvirkende i „Pusher“. Han kom først ind i projektet 14 dage før optagestart sidste efterår, og i stedet for at bruge dagene på prøver satte han sine med- og modspillere stævne, en efter en, over en middag ude i byen.

– Jeg åd mig igennem, men det er en skidegod måde at lære hinanden at kende på. Man kikker hinanden ud på en anden måde. Finder ud af, hvad og hvordan den og den spiser. Hvem man kan lide. Hvem man kan drikke sig fuld med og hvem ikke. Jeg tror ikke på den der med at gå på gulvet bare sådan. Jeg har haft fri længe, og det ville være alt for utroværdigt i forhold til en film som den her, hvis jeg lige pludselig skulle møde mennesker til prøver inde i byen. Og så har jeg i øvrigt tænkt mange tanker om, hvordan jeg vil arbejde fremover. Det her er en af metoderne.

Bortset fra „Pusher“ og to måneder på

jeg skal ikke tjene mine penge til noget. Sådan er min livsfilosofi: At leve. Ikke at stresse. Jeg har masser af energi, men jeg vil hellere bruge den på andet end for eksempel teater. Meget hellere. Jeg har sagt nej til et eller to tilbud om ugen i det halvandet år. Men så kommer der en film som „Pusher“ og en instruktør som Jang (Nicolas Winding Refn), og så er den der pludselig. Og jeg kan godt li', når den pludselig er der. Ligesom forelskelsen: Doinggg. Nåja, bortset fra at man kan blive forelsket hver anden dag, når man ser en smuk pige, og at det ikke er ensbetydende med, at det er et godt projekt at kaste sig ud i. Men det var det her, og det ville jeg godt løsrive mig fra mit liv på landet for. Og så er det hammeralvor.

Gør-det-selv-mand

– Far, far, jeg er heroppe, råber en lille stemme pludselig fra balkonen, en enorm stålkonstruktion, der i anden sals højde løber hele vejen rundt i det mægtige restaurations-lokale.

– Neiii, det lyder som min søn, siger Bodnia glad og kikker op. Hej Louis! Hej. Ha, det er min søn. Ham har du aldrig set før. Han er her med sin mor, som synger herude i forbindelse med de her „Mindship“-seminarer om kunst og videnskab. Hej, Louis, jeg sidder lige og spiser. Spiser du også? *Frikadeller!* Nej, jeg må lige op til ham.

Et øjeblik efter kommer han ned igen med kone og barn.

– Se, hvor stor og flot han er. Se et mandfolk.

Louis får en tur på fars arm, men så skal han hjem og sove.

Jeg er i min bedste alder til at leve livet

mens mange amatør-fund. Slavko spiller altså Radovan, håndlanger hos den jugoslaviske narkobagmand, der skaffer stoffer til Frank. Senere får vi også selskab af skuespilleren Mads Mikkelsen. Han har rollen som Franks naive ven Tony, der følger ham overalt og ikke taler om meget andet end det, der ligger mellem øl og hornmusik.

– Det er røvirriterende at blive interviewet, siger Kim Bodnia, da vi kører ind mod byen og kokken Henrik Boserups nyåbnede „Mindship Canteena“ på Holmen. Lige så bundcharmerende og effektiv som han er ligefrem, har han reserveret bord og allerede bestemt menu'en. – Både for journalisten og mig er det så

Dr. Dante i „Chief Butterknife“ har Kim Bodnia ikke ageret i halvandet år. Han har bygget hus nede på Falster til sig og konen/kollegaen Lotte Andersen og passet deres søn Louis på to år. Han har haft det fedt, siger han og gør store øjne, når man spørger, om det ikke er en dårlig idé at melde sig ud så længe, når man er i sin bedste alder som skuespiller. Han er 31.

– Jeg er i min bedste alder til at leve livet, siger han.

– Hør her: Jeg er ikke skuespiller på dén måde. Det er her og nu, jeg virkelig kan nyde livet, så det gider jeg ikke vente med, til jeg bliver gammel. Jeg har ikke noget, jeg skal nå som skuespiller, og

– Pas godt på mor, siger Bodnia og vinker farvel.

– Han er en dejlig dreng. Han har jo været sammen med sin far helt fra lille af, ikke. Det betyder noget. Nærvær. Og så bare det at være sammen med en mand. Jeg har været meget alene med ham, og på et tidspunkt følte jeg mig virkelig som en enlig mor i en lejlighed i København. Men det var altså på landet, og selv om jeg har bygget hus, har jeg ikke haft travlt. Man gør jo ikke ting på akkord, når det er for én selv, og jeg har aldrig sagt „gå ud!“ eller „læg så den hammer!“ Louis har været med, og han ved, hvordan man bygger et hus. Jamen, det gør han!

– *Hvordan ved du selv, hvordan man gør?*
– Fordi det er det andet hus, jeg bygger. Før jeg startede på Statens Teaterskole, byggede jeg et sammen med en arkitekt og hans søn oppe i Humlebæk. Jeg var ung, og der var gang i den, så det var for at tjene nogle penge. Men vi var kun os tre, og pludselig skulle arbejdsmanden også bygge tag: Sørg bare for, at det er i vatter, og træk nogle snore. Jeg fik den store tillid, og jeg måtte ned og spørge mange gange, men det kan jeg altså nu. Jeg er ikke mester, men det er som med de venner, der har hjulpet til med huset på Falster. Ingen tror, de kan, men pludselig står de med det hele i hænderne, og så kan de alligevel.

Øde ø og opium

– *Det virker som et fantastisk stort spring – fra livet på landet til en rolle som narkopusher i København. Hvor godt er du inde i det miljø?*

– Jeg har jo ikke mine rødder på landet. Jeg er københavner, jeg har også stadig en lejlighed i byen, og med den alder, jeg har, og sådan som jeg er, så kender jeg det selvfølgelig. Jeg går i byen, og jeg er ikke tilskuer hele tiden.

Nu dukker filmens Tony – Mads Mikkelsen – op.

– Godt at se dig! siger Kim Bodnia. Vi snakker om research. Hun vil vide, hvor meget coke vi har taget!

– *Jeg vil godt vide, hvad der er det skrappeste, du nogensinde har prøvet?*

– En lille udskejelser kan betyde lige så meget som den helt vilde, og jeg er engang kommet til at sige noget til et andet menneske, som jeg syntes var vilde-re i udtrykket end så meget andet, jeg har gjort. Men du snakker om euforiserende stoffer, ikke, og der har jeg nok prøvet det meste. Jeg kan lide at prøve ting, og hvis man har respekt for dem, kan man godt kaste sig ud i det. Min store drøm er at være på en øde ø og så – udover at få det harmonisk – at ryge en gang opium og så bare ligge der.

– *Ser du ikke anderledes på det, efter at du har fået familie?*

– Nej, tværtimod. Det har givet mig endnu mere lyst til at forske. Til at leve.

– *Du tror aldrig, du falder ud over kanten?*

– Narkoman? Nej, det kan jeg aldrig blive. Jeg er gammel sportsmand og har en stærk selvdisciplin, men selvfølgelig. Man kan ikke vide det – det er også det pirrende ved det – og jeg tror i virkeligheden, det er meget nemt. Jeg er afhængig af så meget andet og var helt sikkert fjernsynsnarkoman, hvis jeg ikke kontrollerede det så meget, som jeg gør. Jeg ryger heller ikke cigaretter. Jeg

Fortsættes næste side

– **Jeg har ikke noget, jeg skal nå som skuespiller, og jeg skal ikke tjene mine penge til noget, siger Kim Bodnia, 31.**

Jeg dyrker altid nedturen

Fortsat fra forrige side

er totalt anti-ryger, og så ryger jeg alligevel en gang imellem som nu. Folk kan gøre, hvad de vil. Lige bortset fra at spise æbler eller gulerødder eller knase bolcher lige ved siden af mig. Der kan jeg godt være meget hysterisk, for der er ikke noget værre end dét, hvis jeg sidder og prøver at koncentrere mig om en følelse. Det har ikke noget med primadonna at gøre. Jeg skal bare have plads, hvis jeg skal kunne gå ind og præstere noget.

Op på beatet

– Bliver du tit opfattet som dine roller – lidt utilregnelig eller uforudsigelig?

– Ja, og det er der også al god grund til. Sådan er min psyke. Jeg kan lide at lege og at bryde grænser, men det er tit først bagefter, jeg finder ud af, at jeg har gjort det. Det er jo ikke planlagt. Det er ikke sådan, at jeg siger „i aften vil jeg fandeme ud og...“, men jeg kan mærke „i aften sker der noget“. Der er et eller andet, der sitrer i kroppen. Jeg kan mærke, byen lever, og så går jeg efter

det, for jeg er nysgerrig efter, hvor den energi er.

– Men det kan lige så godt være på landet som i byen. Det er lige så udforskende at gå under åben himmel med sig selv og sine tanker og sin ro. Eller med sin dyriskhed, sin liderlighed. I byen når man lige at få en følelse eller en tanke, og så suser der nogle mennesker forbi, og du er nødt til at komme op på beatet selv: Okay, jeg er ovenpå, jeg kan køre klatten, jeg køber en fed bil, hvad vil du ha' at drikke, har du ikke fået ny frisure, hvor flot, og skål, skål, vi ses i morgen... Jeg er vild med København, afhængig af den by, men nede på landet får pauserne plads. Det er dem, der laver musikken.

– Men det er ikke den rene idyl, for jeg dyrker også altid nedturen. Synker ned i den og giver den plads. Jeg vil ikke sige, jeg nyder det, for det er ikke rart, men det er det, der gør, at jeg overlever, og derfor jeg tager fri i lange perioder. For at overleve og for at lade op. Hvis du skal levere følelser, hvad du skal i mit fag, må du være i fuldstændig ro. På den måde bliver det meget nemmere at

gå ind og ramme de rigtige steder. Og lige pludselig overtager rollen dig, og så kører det.

– Sådan har jeg også haft det her. For mig handler „Pusher“ meget mere om følelser, end den handler om narkomiljøet. Og den handler *ikke* om en taber. Jeg vil hade, hvis man sætter den kliché på Frank, for han har masser af power og er ikke mere taber end de mænd og kvinder, der sender børnene på institution og går på arbejde hver dag og sidder foran computeren og venter på ros fra chefen og håber på at vinde millionen – og aldrig får nogen af delene. Nu er det bare i det her miljø, det foregår, og så var jeg Frank, og jeg var det også mellem optagelserne. Jeg brugte meget mere tid i miljøet end foran kameraet og blev betragtet som Frank overalt. Også af de lokale. Og sådan ville jeg have det. Jeg ville ikke høre „Kim“ i hele den periode.

I seng med en Frank

– Det fascinerende er, når alle omkring én er med i legen, men det giver selvfølgelig nogle komplikationer i privatlivet, for du kan nok forestille dig, hvordan det er, når ens kæreste ikke må sige dit navn. På den anden side giver det hende pludselig mulighed for at gå i seng med en Frank! – men det er måske alligevel dér, det er svært at leve sammen med mig. At jeg bliver så besat af en figur, at jeg forsvinder i den og nærmest ikke er til stede som mig selv i et halvt år. Kun over for Louis. For ham kan jeg selvfølgelig kun være far. Eller Baloo, hvis han vil være Mowgli.

– Du har spillet kvindedefører, masse-morder, narkopusher – og forvokset drengerøv som i „Nattevagten“. Aldrig sådan en helt almindelig, småkedelig familiefar?

– Hvorfor skulle jeg det? Jeg tager altid udgangspunkt i mig selv, men jeg har da fået tilbudt mange meget mærkelige roller, også det der. Og altid undret mig over, hvorfor fanden de spørger.

– De fleste skuespillere vil da gerne spille så forskellige roller som muligt for ikke at hænge fast i en type.

– Ja, men jeg synes ikke, jeg spiller det samme hver gang. Det er aldrig i samme genre. Men det er altid noget med stærke følelser, og det er noget helt andet og meget dybere.

– Men i hvert fald er det figurer, der på den ene eller den anden led er ude på overdrevet.

– Ja, men jeg er overdrevet. Jeg kan lide det her, jeg er god til det, og man er nødt til at lave det, man kan. Peter Schmeichel begynder jo heller ikke lige pludselig at stå på mål i håndbold, vel? □

Det er et råstærkt team, der har skabt „Pusher“: Kim Bodnia i selskab med Mads Mikkelsen, der er filmens Tony, instruktøren Nicolas Winding Refn og filmens fotograf Morten Søborg.